

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 149.

Femte Session.

46de Møde.

Onsdagen den 7de December.

(Fortf.)

Monrad (fortsat): Selv naar man kun vil have de Gulstes Samtykke, er der ogsaa i Bestemmelsen om, til hvem man skal henvende sig, — om man blot skal henvende sig til de 30aarige eller gaae ned til de 25aarige, om man ikke alene skal henvende sig til Mandfolkene, men ogsaa til Kvinderne o. s. v., — en Række af Vilkaarligheder, og jeg troer derfor, at den nævnte Fordring i Virkeligheden væsentlig blot er theoretisk. Skønt jeg naturligvis villig indrømmer, at det styrker en Forsatning overordentligt, at den har Folkets Samtykke. Jeg skal med Hensyn til det foreliggende Endringsforslag og med Hensyn til de øvrige Endringsforslag, der ere stillede af Minoriteten, kun bemærke, at jeg betragter Forslaget fra Fleertallet med de Endringer, jeg har tilladt mig at stille for mit Bedkommende, som den ypperste Grændse, hvortil Udvalgets Fleertal har troet at kunne gaae. Dersom nu Ministeriet ikke skulde kunne gaae ind paa disse gjorte Tilbud, vil Sagen naturligvis stille sig ganske anderledes. Jeg vil da for mit Bedkommende paa ingen Maade ansee mig for bunden ved at have været med at gjøre disse Tilbud, der ere skete under den Forudsætning, at de af Regjeringen skulde findes antagelige.

J. M. Hansen: Det er ogsaa de stærke Udtalelser af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 2den Kreds (Nagaard), der foranledige mig til at bede om Ordet. Jeg skulde ikke have taget Ordet, dersom den ærede Rigsdagsmand nok saa stærkt og nok saa indtrængende havde forsvaret sit eget Forslag;

men hans Ytringer gribe saa stærkt ind i Fleertallets Forslag og med saa stærke Anker, at jeg ikke troede at burde tie stille dertil. Han udtalte sig f. Er. meget stærkt om Decroieringen af Fællesforfatningen, og paa den Maade, som om Fleertallets Forslag tillod en saadan. Dette maa jeg protestere imod. Fleertallets Forslag tillader ikke det Allermindste af, hvad der kan kaldes Decroiering. Jeg vil ikke give min Stemme dertil; og den høitærede Premierminister har gjort mig det saa meget vanskeliggere, som vi forleden Dag hørte, at han med Hensyn til octroierede Forsatninger sagde, at den hele Fortolkning af octroierede Forsatningers Bestemmelser maa ligge i den Regjeringens Hænder alene, som havde givet dem. Naar det er den nuværende Regjeringens Mening, og den ogsaa maa forudsættes at blive de følgende Regjeringers Mening, saa ere vi igiennem en Fortolkning af Regjeringerne aldeles priisgivne til Vilkaarlighed. Naar Regjeringerne, som sagt, alene skulde have det i deres Magt at give Fortolkningen af octroierede Forsatninger, stiller det sig for mig, som om det var slet ingen Forsatning; thi saa kunde jo enhver Bestemmelse deri efter Tid og Leilighed stilles saaledes, at den blev bortfortolket. Men Fleertallets Forslag indeholder ikke det Allerringeste, der kan siges at overlade det til Regjeringen at octroiere en Fællesforfatning; og det var det, jeg for det Første vilde forvare Fleertallet for mod den ærede Rigsdagsmand.

Det Andet, jeg vilde udtale mig imod, har allerede fundet sin Modsigelse. Den ærede Rigsdagsmand paastod med stærke Ord, at den eneste lovlige Maade, hvorpaa Fællesforfatningen kunde komme istand, var, at den blev vedtagen ved Dvereenstemmelse mellem